

Anímic

DEMPEUS PER FER CANÇONS

D'ençà de la publicació d'*Himalaya* (Les Petites Coses / Error Lo-Fi, 2009) han passat moltes coses en el col·lectiu Anímic. La més important ha estat l'arribada de la Mia, la filla de Ferran Palau i Louise Samson, el duet que compon i canta les cançons del grup. La formació la completen la guitarrista Núria Monés, el bateria Roger Palacín, el guitarrista Miquel 'Zuma' i Juanjo Montañés a l'electrònica, i tots junts segueixen fidels a la filosofia vital de compartir espai en un mas que és el seu habitatge i alhora el seu local d'assaig. L'arribada de la criatura ha influït també en la tria del títol del seu nou disc, *Hannah*, un nom d'origen mitològic associat a la vida.

TOT I QUE JA FA MOLTS ANYS QUE TOQUEN JUNTS, MAI NO DEIXA DE SORPRENDRE LA CAPACITAT D'ANÍMIC PER GENERAR, DISC RERE DISC, OBRES AMB UNA BELLESA SINGULAR. L'ÚLTIMA PERLA ÉS HANNAH (EDITAT A TRES BANDES PER LES PETITES COSES, ERROR LO-FI I BCORE, 2011), UN DISC ON LA FORMACIÓ DEL BRUC, A L'ANOIA, ES MOSTRA OBERTA, EXPANSIVA I AMB ANHEL D'EVOLUCIONAR. AFIRMEN QUE PER FER AQUESTES CANÇONS S'HAN POSAT, LITERALMENT, DRETS. SÓN UNS NOUS ANÍMIC, FIDELS, AIXÒ SÍ, AL MILLOR DE LA SEVA ESSÈNCIA.

TEXT: ROGER PALÀ

FOTO: INMA VARANDELA

Samson explica: "El títol representava per a tots plegats les ganes d'encetar una nova fase, i en el cas concret d'en Ferran i meu també estava connectat amb l'arribada de la Mia". Paradoxalment, tot i aquest esclat de vida, **Anímic** ha fet un dels discos més foscos de la seva trajectòria, amb temes amb noms tan explícits com "Taüt", cançons melancòliques i denses com "Blue Eyed Tree" o una peça que evoca el desig del suïcidi, "La pols i el punyal". Palau comenta: "El primer que fa tothom és associar la vida amb la llum i la mort amb la foscor. Però no és tan fàcil. La vida té molta foscor, i al mateix temps la mort pot ser un alliberament, una cosa molt

lluminosa". El contrast entre les tenebres i la vida es fa explícit a la portada del disc, on veiem una espiral que s'expandeix infinitament sobre un fons fosc; un disseny que fuig de la imatge bucòlica que ha fet d'**Anímic** un grup sovint associat amb les faules o el bosc. "La idea que teníem no es podia dibuixar", afirma Ferran Palau. I Louise Samson desenvolupa aquesta idea: "No volíem centrar el disc en un concepte general tal com sempre havíem fet, sinó que la intenció era que la música manés al marge del discurs".

LA FRAGILITAT DE LA VIDA

Aquest és, de fet, un disc sobre la fragilitat de viure, sobretot a partir de l'experiència de ser pares. Palau indica: "Mai no havia pensat en la mort ni l'havia temuda. Amb el naixement de la meua filla vaig conèixer aquest nou sentiment. És un ésser tan fràgil... Seria fàcil, per exemple, que caigués i pengués mal, o fins i tot que morís. A nivell personal, aquesta nova sensació m'ha aportat un altre discurs a l'hora de construir les cançons". Tot i que la presència de la Mia sobrevola tot l'àlbum, el grup no ha volgut que aquest fos sobre la paternitat. "Hi ha músics que quan són pares dediquen una cançó o un disc al seu fill. Nosaltres no hem tingut aquesta intenció, en cap cas. **Anímic** som **Anímic** i la Mia és la Mia", reflexiona Samson.

"LA VIDA TÉ MOLTA FOSCOR I LA MORT POT SER LLUMINOSA"

S'ha dit que les cançons d'**Anímic** són com rondalles. En aquest cas, es tracta de contes de por? "Teníem clar que algunes cançons havien de tenir un aire fantasmal", diu Louise Samson. El bateria Roger Palacín, que en el disc ha fet les funcions d'enginyer de so i ha guiat la producció, detalla: "Vam acabar gravant els instruments a l'escala de casa. Volíem una *rever* molt natural i al final vam trobar-la més a prop del que ens pensàvem. *Hannah* havia de tenir un aire personal, que fos expansiu i que s'obris molt". I Ferran Palau mira de definir el so del grup: "Sempre havíem volgut sonar secs i propers, com si cantéssim a cau d'orella, i ara volíem allunyar-nos i que tot fos més borrós". Potser aquest ha estat un dels motius que ens han dut a tornar a passar pels camins de l'autoproducció, després d'haver col·laborat amb Ricky Falkner (*Love of Lesbian, Standstill*) a *Himalaya*. "Hem tingut molt de temps per treballar. El disc anterior el vam fer en tres setmanes, i ara hi hem dedicat tres mesos. Ha estat molt diferent", concreta. *Hannah* incorpora sonoritats electròniques fins ara poc freqüents i un quartet de corda. Miquel 'Zuma' apunta: "L'electrònica sempre ha estat present a **Anímic**, tot i que en els darrers treballs no hi fos gaire. És un recurs que ens agrada i al qual no volem renunciar". Pel que fa a les cordes, Zuma considera: "Hi volíem incloure un quartet perquè el teníem a l'abast i perquè a *Himalaya* hi

havia un xel-lo que ens havia agadat molt". El músic i arranjador Jordi Matas, cosí de Palau, en va assumir el repte. Samson explica: "Va ser difícil fer que les cordes destaquessin i al mateix temps mantenir la senzillesa. Hem trobat el punt d'equilibri".

DESINHIBITS

La presència de les cordes es fa especialment explícita en cançons com "La pols i el punyal", que tanca el CD. Ferran Palau parla amb especial intensitat del tema, que té una lletra que evoca el moment del suïcidi. "M'interessa molt la idea romàntica del suïcidi com una cosa bella. Vull aclarir que no em vull suïcidar ni molt menys, tinc moltes coses per fer a la vida, però m'atrau el concepte. És una cançó que parla d'un desig que no pots evitar, i que pot ser una cosa molt bella o una cosa lletgíssima, però simplement el portes a dins." En una altra línia, destaquen cançons com "Blue Eyed Tree", que, segons Louise Samson, "va néixer com una cançó de bressol i ha evolucionat cap a una cosa diferent", o "Taüt", en què incorporen sonoritats que s'acosten a la bossa nova –"la imatge que teníem al cap era la d'uns esquelets ballant i tocant xilofons", descriu Palau–, una fórmula impròpia d'un grup tan minimalista com **Anímic**. "En aquest disc ens hem desinhibit, ens hem aixecat de la cadira. De fet, per primer cop els concerts els farem tocant drets", afirma Palau.

Anímic viu al seu propi ritme l'esclat musical que ha suposat l'aparició de bandes de pop coetànies com Manel o Els Amics de les Arts. Ferran Palau reflexiona: "No sé si podem parlar d'un *boom*. En tot cas, sigui el que sigui és bo. Que la gent escolti més música, que sigui música d'aquí, i que a més sigui bona música, és bo". Palau, però, afegeix un comentari al marge: "Crec que aquests grups que són a dalt de tot tenen una gran responsabilitat que haurien d'aprofitar bé. El seu altaveu és molt important, i haurien de jugar un rol d'agitació cultural i social". És necessari, doncs, que els grups incorporin un component ideològic a la seva música? Samson creu que no: "De fet, una de les coses que fa especials els grups que funcionen actualment és que la música se centra en la bellesa i en la qualitat del que fan. Però també era bonic quan es feien servir les cançons per dir coses que eren importants, com feia a tall d'exemple **Bob Dylan**. Qualitat i contingut no han d'estar renyits. **PJ Harvey** ha fet un disc al qual estic totalment enganxada i és molt canyero." Palau fa una reflexió final: "S'ha dit que l'escena actual ha triomfat perquè per fi la música en català no s'associa a cap reivindicació... No crec que vagi per aquí. La gent es mou per temes molt diversos". **Anímic** se sent amb alguna responsabilitat social a l'hora de fer cançons? "No! Per començar hauríem de saber-ne, de fer bones cançons amb aquesta línia. I jo no en sé! Ara com ara, encara que m'ho proposés no podria. Però m'agradaria fer-ho. No ho descarto, en un futur. De fet, **Anímic** ja fa una música que vol remoure l'oient, perquè requereix un esforç. Potser aquesta és la nostra aportació."

